

In dit nummer

8

SIMONE ROCHA, DAN TOCH ONTWERPSTER

Lang dacht Simone Rocha dat ze niet in de mode zou werken: haar vader had al naam gemaakt als ontwerper, het zou zo'n cliché zijn. Maar stof bleek nu eenmaal haar taal en ze is er niet zuinig mee. Haar jurken en mantels zijn even weelderig en teatraal als die van *Bridgerton*, met een stoerheid die ze toch in deze tijd doet passen.

12

RIJST MET SAFFRAANKIP EN HEIMWEE

Schrijfster Kristien Hemmerechts zou deze lente naar Iran reizen om Noroez bij te wonen, het Perzische nieuwjaarsfeest. Toen corona die plannen doorkruiste, zocht ze contact met Iraniërs in België en vroeg ze hen wat het feest voor hen betekent. 'Op de woensdagavond die voorafgaat aan Noroez worden vuren aangestoken, en mensen springen erover', vertelt filmmaakster Maryam Hedayat. 'Het is een erg symbolisch en therapeutisch gebaar. Je laat al het oude en het slechte achter je en je begint opnieuw.'

18

EEN HUIS VOL BOEKEN

Het Antwerpse hoekpand van kunstenaar Arpaïs Du Bois is niet heel groot en toch groeit er zoveel. Planten, een oeuvre, een bibliotheek, een wingerd die een verticaal tuintje vormt en een trap die zich opwerkte tot centrale leefruimte. 'De trap is de plaats waar we het meest zijn. Dan zitten mijn man en ik hier wat te babbelen of naar kunst te kijken. De trap is één grote zitbank.'

24

SMAAKT NAAR ... TINTELING

Met szechuanpeper ontdek je niet alleen een nieuwe smaak, maar een hele nieuwe dimensie in de kookkunst. Het is niet zoet, niet zuur, niet hartig, en ook niet bitter of pikant. Het is een tinteling. Ons keukenteam zoekt uit hoe dat werkt, en hoe het kan bekoren.

28

ALLES KAN SMEUÏGER

Het chique zusje van pindakaas, zo zou je amandelboter kunnen noemen. Barbara Serulus test vier versies uit en leert ons hoe je van notenboter een snelle, smaakvolle dressing maakt.

28	Getest
30	Takeaway
32	Droomplek
34	De Zin
36	M/V
39	Puzzel

Alles wat niet instort, mag blijven

De trap is één grote zitbank. De planten mogen vrij woekeren, de boekenverzameling blijft maar groeien. Voor kunstenaar Arpaïs Du Bois (47) maakt het allemaal deel uit van haar levensfilosofie: ze omarmt de imperfectie en het patina van oude materialen. 'Een plek die altijd al zo was, waarom zou je die opeens corrigeren?' Tekst en foto's **Ringo Gomez-Jorge**

WONEN

Elk weekend gaan we op bezoek bij iemand die inspirerend woont.

Deze week: het Antwerpse trappenhuis van kunstenaar Arpaïs Du Bois.

De buitenkant van het hoekpand nabij het stadspark van Antwerpen doet niet vermoeden dat de grondoppervlakte beperkt is. Het huis bestaat eigenlijk uit kleine kamertjes die boven op elkaar zijn gestapeld, waardoor de trap spontaan uitgroeide tot een kamer op zich. 'De trap is de plaats waar we eigenlijk het meest zijn', vertelt Arpaïs Du Bois. 'Soms zitten mijn man en ik hier wat te babbelen of naar kunst te kijken. De trap is één grote zitbank.' Kunst is er meer dan genoeg, om niet te zeggen dat de hele spiraal van de trap vol hangt.

De werken stralen een zekere ruwheid, speelsheid en zelfs naïviteit uit. Zo sluiten ze aan bij het werk en de bubbel van de bewoner. Op de gelijkvloers bevindt zich het atelier van de kunstenaar. De werkruimte straalt poëzie en patina uit. De vloer bestaat uit ruw beton, in de muren zijn de oude bakstenen zichtbaar, rond de tafels hangt verf en ligt materiaal verspreid. Het woord 'woekeren' dringt zich op. Woekeren van gedachten en materialen. De klimplant die de gevel ingepalmd heeft, loopt aan de binnenkant over het plafond.

'Overall in huis bedenken ik werken, maar dit is het echte werkgedeelte', zegt ze. 'Je moet natuurlijk ergens je materiaal en gereedschap hebben. Ik denk hier na, het tekenen en schilderen gebeurt meestal later op de dag. Ik ben een avondwerker. Voor mij dienen de eerste uren van wakker zijn tot niets. Dan regel ik wat praktische zaken.' (lacht)

Krakende pagina's

Het werk van Arpaïs Du Bois is klein, fijn en spontaan. Haar tekeningen zijn ruw, organisch en melanicholisch. Meestal ontstaan ze in notitieboeken en schriften. De volgeschilde schriften staan opgestapeld in het atelier op oude rekken, boven een lavabo waarin planten groeien. Arpaïs heeft al acht boeken uitgebracht, telkens verzamelingen van talloze kleine werkjes met prachtige titels als *Des illusions virgule* en *Tout droit vers la fin en sifflant* — Arpaïs heeft een Franse vader, maar spreekt perfect Nederlands met een klein Frans accent. 'Papier is het mooiste materiaal wat er is', zegt ze. 'Ik werk graag in boekjes. Als de tekening klaar is en ik draai de bladzijde om, dan kraakt het papier. Dat vind ik een delicaus geluid.'

Door in een schrift te werken, slaat Arpaïs letterlijk en figuurlijk de bladzijde om. 'En op naar het volgende. De liefde voor het schrift begon in het laatste jaar van mijn studie. Om aan de zware taak van mijn eindwerk te ontsnappen, creëerde ik een parallel werkveld in schriften die me energie moesten geven om verder te gaan. Toen had ik al snel door dat het ritme van tekenen en het blad omslaan mij erg aansprak.'

De rest van de woning is net zoals het atelier: te vergelijken met het rimpelen van het papier nadat je met waterverf hebt geschilderd. Met andere woorden: dit is een oud huis vol mooie toevalligheden en imperfecties. 'Alles wat niet instortte, heb ik behouden', lacht ze. 'Alles kraakt, de trappen staan scheef. De badkamervloer heb ik gewoonweg vijf dikke lagen verf gegeven. Zo heb ik het graag. Het ziet er vertrouwd uit. Een plek die altijd al zo was, waarom zou je die opeens corrigeren?' Die drang naar imperfectie heeft ze al in de wieg meegekregen. 'Mijn ouders woonden in een dorpje in de Provence, in een typisch stenen huisje. Ik heb hen steeds van alles weten repareren. Ik houd van oude materialen en heb geen behoefte om iets te eperfectioneren. Als je de ogen in het hout camoufleert, dan gebeurt er minder. Imperfecties leiden tot talloze prikkels.'

Liever boeken dan brood

De grootste kamer is de woonkamer. Ook hier hangen de muren vol kunst. 'Er is nooit een plan geweest. Het is allemaal zo gegroeid ... Voor een buitenstaander zal

dit wel wat chaotisch overkomen. Pas op: zo'n minimalistische woning vind ik geweldig, hoor. Ik heb eens samen met architect Peter Zumthor een boek gemaakt. Ik vind dat soort strakke architectuur prikkelend, maar ik kan er mijn "zijn" niet in kwijt.'

In de kamer staat weinig design. Naast een chaise longue van Maarten Van Severen treffen we hier vooral klassieke elementen aan: een zetel, een tapijt, een schoorsteen, een luster en een tafeltje van grootmoeder. Een kunstwerk in de vorm van een schedel. En boeken. Boeken, boeken, en nog eens boeken. 'Ik zou nog eerder niet eten dan geen boeken kopen,' stelt Arpaïs. 'Ik heb die boeken nodig. Het zijn allemaal exemplaren die me bezielen. Ik kan er een van het rek nemen en dan ben ik weer voor een uur vertrokken. Boeken zijn zaken die me vooruit helpen in mijn werk. Hetzelfde geldt voor elk kunstwerk dat hier hangt.'

Trage huismus

Dat persoonlijke universum heeft Arpaïs nodig, want ze is een ezelganger en een echte huismus. Ze verlaat haar cocon zelden. 'Als ik les moet geven (aan *Sint Lucas Antwerpen*, red.), moet ik me de dag ervoor onder druk zetten om scherp te staan. Verder speelt alles zich hier af. Eigenlijk maak ik geen gebruik van de stad, maar ik besef wel dat die er is. Ik weet niet of ik hetzelfde werk zou maken, mocht ik mijn cocon verplaatsen naar de natuur. Ik wil de stad voelen. Maar als ik buiten stap, kom ik in de realiteit terecht die gericht is op efficiëntie. Van A naar B gaan. Mijn manier van denken en handelen staat daar haaks op.

In mijn werk zit heel veel snelheid en toeval – papier en verf moeten klaarliggen anders is het moment voorbij. Tegelijk verloopt het samenballen van wat er op papier zal gebeuren, erg traag. Ik ben een trage, op het lastige af.'

Naast de slaapkamer en de logeerkamer bevindt zich een kleine buitenruimte. Het is er afstands, poëtisch, sprekend. Tussen enkele ruwe muren door zie je nog nét de stad. 'Hier zitten we vaak. Niemand ziet ons. Zo'n balkon aan de straat, daar zou ik mijn koffie niet kunnen drinken. Ik heb geen tuin, maar twintig jaar geleden, toen ik het pand kocht, vond ik dat niet erg. Ik woon immers vlak bij het stadspark. Nu denk ik daar anders over. Ter compensatie van het tekort aan groen laat ik de wingerd aan de buitengevel wild groeien, tot in mijn atelier.'

Tentoonstelling (Pour) Retendre l'atmosphère, met de voorstelling van haar nieuwe boek: 'Feue la joyeuseté', loopt nog tot 17/04 in Gallery Fifty One, Zirkstraat 20, Antwerpen. Meer info: www.arpaïs.com

